

Arrest

nr. 114 222 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 september 2012.

1.3. Op 7 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Sultan Mohammad Khan Qala, een gehucht van het dorp Sorkhab in het district Mohammad Agha, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Op het moment van uw asielaanvraag en uw gehoor was u nog minderjarig, ondertussen bent u meerderjarig. U heeft negen jaar formele scholing genoten. Uw vader werkte voor de Afghaanse hulporganisatie NSP (National Solidarity Program). Hij superviseerde de projecten die door de NSP gesubsidieerd werden. Twee neven van uw vader, S.(...) en A.(...) zijn talibanmilitanten en gaven informatie over uw vaders activiteiten door. In de maand aqrab kwam u terug van school werd u ontvoerd door de taliban. U werd twee weken vastgehouden, tot u beloofde zelfmoordaanslagen voor hen te plegen. Toen ze u terugbrachten vertelde u alles aan uw vader. U vertelde uw vader dat u niet naar de taliban wilde terugkeren. Uw vader contacteerde uw neef O.(...), die uw reis organiseerde. In december 2011 verliet u Afghanistan. Op 20 januari 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (taskara) van uzelf en uw vader voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u betreffende de activiteiten van uw vader, die ongeveer drie jaar voor uw vertrek voor de NSP zou beginnen werken zijn geen begin van bewijs voorlegt.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in Sultan Mohammad Khan Qala, een gehucht van Sorkhab dorp woonde. Zo wijzen uw verklaringen tijdens het gehoor op een erg beperkte kennis van de veiligheidssituatie in de onmiddellijke omgeving van Sorkhab. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de naam Mohammad Kaka u iets zegt antwoordt u ontkennend (cgvs p.10). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat Mohammad Kaka vanwege zijn strijd tegen de Russische troepen een bijzonder gerespecteerd figuur was in de Sorkhab vallei en sinds de aankomst van de Amerikaanse troepen een lokaal machthebber. Daarenboven zou Mohammad Kaka in 2010 tijdelijk de kant van de taliban gekozen hebben en daarna gevangen genomen zijn door Amerikaanse troepen. Na tussenkomst van dorpsoudsten van Sorkhab zou hij vrijgekomen zijn en publiekelijk de kant van de Amerikanen kiezen. In mei 2011 zou Mohammad Kaka door de taliban vermoord zijn. Dat de naam van deze persoon u niets blijkt te zeggen roept zeker gezien uw verklaringen dat behalve uw vader al uw familieleden bij de taliban actief zijn (cgvs p.5) ernstige vragen op. Rekening houdend met de bij het administratief dossier gevoegde informatie waaruit blijkt dat de regio van Sorkhab bijzonder dun bevolkt is mag ook van een minderjarige in de Afghaanse context verwacht worden dat hij op zijn minst een beperkte kennis heeft van lokale machtshebbers. Gezien Mohammad Kaka enkele maanden voor uw voorgehouden datum van vertrek uit Sorkhab vermoord werd zou deze figuur u niet ontgaan mogen zijn.

Gevraagd of u zich een in Sorkhab gehouden shura herinnert betreffende de vrijlating van een talibancommandant verwijst u naar een jirga die gehouden werd naar aanleiding van de arrestatie in Zarghun Shar van mullah Abdellah, ook gekend als mullah Toor. Gevraagd of hij vrijgelaten werd antwoordt u ontkennend, u vult aan dat niemand weet waar hij is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of mullah Abdellah van Sorkhab afkomstig is antwoordt u eveneens ontkennend (cgvs p.11-12). Gezien uw verklaringen dat de neven van uw vader A.(...) en S.(...) talibanmilitanten zijn en als een soort dorpsoudsten zetelen in de shura (cgvs p.6-7) is het hoogst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de in maart 2010 in Sorkhab gehouden shura betreffende de vrijlating van een talibancommandant. Volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat deze shura onder meer bijgewoond werd door de voormalige talibancommandant, de dorpsoudsten van Sorkhab en een commandant en een generaal van het nationale leger zodat redelijkerwijs aangenomen mag worden dat deze shura gekend is door bewoners van de onmiddellijke omgeving van Sorkhab. Wanneer het Commissariaat-generaal u verschillende foto's van shuras laat bekijken, met onder meer foto's van de shura in Sorkhab, stelt u slechts bij één foto (zie administratief dossier, blauwe map, foto 12/14 photo id: 261775) dat het mogelijk de politiecommandant van uw regio is. Uit de informatie onderaan de foto blijkt dit echter een legercommandant te zijn. U blijkt geen andere personen op deze foto's te herkennen (cgvs p.11). Dit is bijzonder opmerkelijk gezien er op verschillende foto's in de reeks over de shura in Sorkhab dorpsoudsten van Sorkhab te zien zijn.

Uw kennis betreffende de veiligheidssituatie in uw district Mohammad Agha overtuigt evenmin. Gevraagd of de naam mullah Sahib Jan u iets zegt antwoordt u dat hij met de taliban

samenwerkt. Meer informatie heeft u niet over hem, of mullah Sahib Jan nog leeft is u evenmin bekend (cgvs p.11). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat mullah Sahib Jan, een aan de taliban gelieerde mullah, zich in 2009 met een groep van vijftig talibanstrijders aanmeldde bij het door de Afghaanse overheid opgezette reïntegratieprogramma en dus de gewapende strijd opgaf. Enkele maanden later werd mullah Sahib Jan door Amerikaanse troepen in de omgeving van het dorp Safed Sang in Mohammad Agha gedood. Als vergelding voor de dood van mullah Sahib Jan staken inwoners van Mohammad Agha meer dan twaalf tankers van een brandstofkonvooi in brand op de weg. Het is opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van zijn dood. Gevraagd of u zich een bomaanslag herinnert in Mohammad Agha waar veel schoolkinderen stierven stelt u dat er een heel grote zelfmoordaanslag was bij Pul-i-Kandahari waarbij een vrachtwagen opgeblazen werd en veel studenten die op weg naar huis gingen gedood werden (cgvs p.8). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat deze aanslag plaats had in de omgeving van Shekak Kalay in Mohammad Agha, in de nabijheid van de Surkhabad school, en niet in de omgeving van Pul-i-Kandahari zoals u stelt. Gezien het profiel van de slachtoffers lokte deze terreurdaad internationale verontwaardiging uit. Redelijkerwijs mag er van uitgegaan worden dat deze terreurdaad uitvoerig besproken werd in uw school in Zarghun Shar, op amper enkele kilometers van Shekak kalay en u hierover correcte informatie kan weergeven tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Wanneer u bovendien gevraagd wordt waar meisjes van uw dorp of de omliggende dorpen naar school kunnen gaan antwoordt u aanvankelijk niet op de vraag maar stelt u dat er slechts enkelen gaan en de meesten door hun ouders naar de madrassa gestuurd worden. Wanneer het Commissariaat-generaal opnieuw de vraag stelt waar meisjes naar school konden gaan stelt u dit niet te weten. Wanneer na de pauze de meisjesscholen opnieuw aangehaald worden noemt u plots de meisjesschool Al Haramin en stelt u dat daar tien maanden voor uw vertrek de schoolwachter gedood werd en deze school in brand gestoken werd (cgvs p.12). Uw wisselende verklaringen betreffende de meisjesscholen in uw regio van herkomst komen bijzonder weinig doorleefd over. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt bovendien dat er in Zarghun Shar, het dorp waar u volgens uw verklaringen school liep, ook een meisjesschool is, wat u moeilijk ontgaan kan zijn.

Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende reconstructieprojecten in uw regio van herkomst. Gevraagd of u elektriciteit heeft in uw dorp antwoordt u bevestigend. U stelt dat u sinds ongeveer zes jaar elektriciteit geleverd krijgt, maar dat u niet weet waar deze elektriciteit afkomstig is. U vult aan dat ze wel zonnepanelen naar de districten Baraki Barak en Puli Alam brachten en dat jullie beloofd werd dat er ook geleverd zouden worden. Uw verklaringen terzake zijn opmerkelijk. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat er in de eerste helft van 2008 zonnepanelen in het naburig dorp Gowchai (Goche – Gwachi) geleverd werden en een half jaar later in uw eigen dorp Sorkhab door de organisaties USAID / NSP. De plaatsing van deze zonnepanelen kan een jongeman in een relatief afgelegen dorp moeilijk ontgaan zijn, temeer daar u verklaart dat uw vader in deze periode tewerkgesteld was bij het NSP. Uw onwetendheid of gebrekkige kennis betreffende de hiervoor opgenoemde feiten en gegevens vallen onmogelijk te vereenzelvigen met uw beweerd verblijf in Sultan Mohammad Khan Kalay, een gehucht van Sorkhab in het district Mohammad Agha tot uw voorgehouden datum van vertrek eind 2011.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Mahamed Agha in de provincie Logar. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de gebeurtenissen daar die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Concluderend moet er worden gesteld dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader betreffen slechts uw identiteit en ondersteunen uw asielrelaas niet. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerd verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te

krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij wijst erop dat hij over een indrukwekkende kennis beschikt over zijn regio en recente gebeurtenissen die er plaatsvonden. Informatie van dit kaliber kan volgens verzoeker geen ingestudeerd karakter hebben maar toont aan dat hij vertrouwd is met Sorkhab en de directe omgeving. Ook situeerde hij bepaalde gebeurtenissen in de tijd, waardoor zijn recente verblijf in Sorkhab, gelegen in de provincie Logar, afdoende wordt aangetoond, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te veel focuste op kennisvragen waarop

hij het antwoord schuldig moest blijven. Dat hij het antwoord schuldig moest blijven op een aantal vragen die hoofdzakelijk handelen over politieke actoren is volgens verzoeker verschoonbaar gezien zijn profiel van minderjarige en kan niet aangewend worden om zijn afkomst in twijfel te trekken. Verzoeker meent dat hij voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast en dat hij overeenkomstig de richtlijnen van UNHCR het voordeel van de twijfel dient te krijgen, temeer de weinige vragen waarop hij het antwoord schuldig moest blijven niet aangepast waren aan zijn profiel als minderjarige zonder interesse in politiek die afkomstig is uit een gehucht gelegen op het Afghaanse platteland.

Verzoeker vervolgt dat hij een doorleefd en gedetailleerd relaas gaf van de vervolging waaraan hij werd blootgesteld. Dit relaas dient op zijn minst bekeken te worden, hetgeen in de bestreden beslissing totaal niet gebeurde. Volgens verzoeker gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort door de bocht waar wordt gesteld dat aan zijn asielrelaas ook geen geloof kan worden gehecht omdat zijn afkomst niet geloofwaardig zou zijn. Verzoeker herhaalt zijn vluchtmotieven en verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, waaruit moet blijken dat hij als zoon van een persoon die werkzaam was voor het NSP en hierdoor in de problemen kwam bij de taliban een risicoprofiel bezit, waarmee echter op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden.

Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan, dat hij zijn afkomst uit en verblijf in Sorkhad aantoonst en dat hij ook de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet zodat op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig is. Volgens verzoeker had hoogstens twijfel kunnen weerhouden worden en had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de foto's van de deelnemers aan de shura uit het administratief dossier, een verklaring van verzoekers voogd van 4 juli 2013 en een fotokopie van het arbeidscontract van verzoekers vader.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verzoeker aan de Raad op 9 oktober 2013 een aanvullende nota worden waarin wordt verwezen naar de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 en legt hij ter zitting volgende nieuwe stukken neer: een attest van de werkgever van verzoekers vader en een dreigbrief van de taliban met vertaling in het Nederlands.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen begin van bewijs voorlegt betreffende de activiteiten van zijn vader, die ongeveer drie jaar voor zijn vertrek voor de NSP zou beginnen werken zijn, (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in Sultan Mohammad Khan Qala, een gehucht van Sorkhab dorp woonde daar (1) zijn kennis van de veiligheidssituatie in de onmiddellijke omgeving van Sorkhad erg beperkt is en in het bijzonder de naam Mohammad Kaka hem niets blijkt te zeggen, (2) hij niet op de hoogte is van de in maart 2010 in Sorkhab gehouden shura betreffende de vrijlating van een talibancommandant en hij geen dorpsoudsten herkent op verschillende foto's over deze shura, (3) het opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat mullah Sahib Jan door Amerikaanse troepen werd gedood, temeer inwoners van Mohammad Agha meer dan twaalf tankers van een brandstofkonvooi op de weg in brand staken als vergelding voor zijn dood, (4) hij, gevraagd of hij zich een bomaanslag herinnert in Mohammad Agha waar veel schoolkinderen stierven stelt dat er een heel grote zelfmoordaanslag was bij Pul-i-Kandahari waarbij een vrachtwagen opgeblazen werd en veel studenten die op weg naar huis gingen gedood werden terwijl uit de informatie gevoegd aan het

administratief dossier blijkt dat deze aanslag plaats had in de omgeving Shekak Kalay in Mohammad Agha in de nabijheid van de Surkhabad school en niet in de omgeving van Pul-i-Kandahari zoals hij stelt, (5) hij wisselende verklaringen aflegt betreffende de meisjesscholen in zijn regio van herkomst en (6) hij niet blijkt te weten dat er in zijn eigen dorp door de organisaties USAID/NSP zonnepanelen geplaatst werden terwijl deze plaatsing hem moeilijk kan ontgaan zijn, temeer daar hij verklaart dat zijn vader in deze periode tewerkgesteld was bij het NSP, (iii) gelet op de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in het district Mohammad Agha in de provincie Logar, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de gebeurtenissen daar die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, (iv) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn deze conclusie te kunnen wijzigen vermits zijn taskara en die van zijn vader slechts zijn identiteit betreffen en zijn asielrelaas niet ondersteunen en (v) hij het de commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en zijn vluchtmotieven.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die

aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Sorkhab, district Mohammad Agha, gelegen in de provincie Logar houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en zijn vluchtmotieven.

2.7.2.1. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden in zijn hoofde te verklaren, stellende dat de hem gestelde vragen geenszins aangepast zijn aan zijn profiel aangezien ze hoofdzakelijk over politiek en machthebbers handelen, hetgeen zich ver buiten de leefwereld van een minderjarige afspeelt. Verzoeker meent dat men niet redelijkerwijs van een minderjarige kan verwachten dat hij een uitgebreide kennis heeft van de politieke actoren in zijn regio.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Ook al heeft verzoeker weinig kennis van politiek, dan nog mag het verbazen dat de naam Mohammad Kaka hem totaal niets zegt. Immers, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat Mohammad Kaka vanwege zijn strijd tegen de Russische troepen een bijzonder gerespecteerd figuur was in de Sorkhab vallei en sinds de aankomst van de Amerikaanse troepen een lokaal machthebber was, dat Mohammad Kaka in 2010 tijdelijk de kant van de taliban gekozen heeft en daarna gevangen genomen werd door Amerikaanse troepen, dat hij na tussenkomst van dorpsoudsten van Sorkhab is vrijgekomen en publiekelijk de kant van de Amerikanen heeft gekozen en dat hij in mei 2011 door de taliban werd vermoord. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt van verzoeker geenszins een uitgebreide kennis verwacht van de politieke actoren in zijn regio. Echter, dat verzoeker als vijftienjarige, die school liep in een naburig dorp, wiens vader een verantwoordelijke functie zou hebben gehad bij de ontwikkelingsorganisatie NSP en wiens vaders neven belangrijke talibancommandanten zijn die als een soort dorpsoudsten zetelen in de shura, nooit gehoord zou hebben van een dergelijke belangrijke en veelbesproken figuur als Mohammad Kaka, die slechts enkele maanden voor verzoekers voorgehouden datum van vertrek uit Sorkhab vermoord werd, kan niet in redelijkheid worden aangenomen.

Verzoekers politieke kennis en interesse is overigens niet zo beperkt als hij in het verzoekschrift wil laten uitschijnen. Zo noemde hij een aantal machtige talibancommandanten uit zijn regio, verwees hij naar landconflicten, kon hij zelfs de kiesbureau's noemen waar de mensen van zijn dorp tijdens de presidents- en parlementsverkiezingen konden stemmen en verwees hij naar de arrestatie van Mullah Abdollah (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11). Deze kennis mag verbazen van iemand die beweert dat politiek zich ver buiten zijn leefwereld afspeelt en haalt dan ook zijn beweringen onderuit als zou hij als minderjarige niet in politiek geïnteresseerd zijn geweest.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wel de naam mullah Sahib Jan kende en dat hij kon toelichten dat hij met de taliban samenwerkte. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat mullah Sahib Jan, een aan de taliban gelieerde mullah, zich in 2009 met een groep van vijftig talibanstrijders aanmeldde bij het door de Afghaanse overheid opgezette reïntegratieprogramma en dus de gewapende strijd opgaf, dat hij enkele maanden later door Amerikaanse troepen in de omgeving van het dorp Safed Sang in Mohammad Agha werd gedood en dat inwoners van Mohammad Agha als vergelding voor de dood van mullah Sahib Jan meer dan twaalf tankers van een brandstofkonvooi op de weg in brand staken, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van zijn dood. Immers, gelet op het sociaal kader waarin hij beweert te zijn opgegroeid, kunnen dergelijke incidenten die zich voordeden in zijn onmiddellijke omgeving verzoeker bezwaarlijk zijn ontgaan.

2.7.2.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de in maart 2010 in Sorkhab gehouden shura betreffende de vrijlating van een talibancommandant. Verzoeker voert in dit verband opnieuw aan dat deze vraag niet aangepast is aan zijn profiel. Op het moment dat de shura werd gehouden, was hij een 15-jarige Afghaanse jongen die zich totaal niet in politiek interesseert. Verzoeker acht het dan ook niet meer dan normaal dat hij zich deze gebeurtenis, die zich totaal buiten zijn leefwereld afspeelde, enkele jaren later niet meer voor de geest kan halen.

Verzoeker overtuigt niet in het minst. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker weet wat een shura inhoudt. Hij verklaarde in dit verband immers *“Dat is een traditie dat de dorpsoudsten samen zitten en iedereen zijn argumenten naar voor brengt, bijvoorbeeld voor bouwprojecten. De shura neemt dan een beslissing.”* Daarnaast verklaarde hij dat de neven van zijn vader in de shura zitten en dat zijn vader soms praatte over de shura's waar beslissingen werden genomen (administratief dossier, stuk 4, p. 7 en p. 13). Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat op 17 maart 2010 in verzoekers dorp Sorkhab een shura werd gehouden om de vrijlating te vieren van een voormalig talibancommandant en dat dit een feest was ter gelegenheid waarvan de dorpsbewoners eten hadden bereid en waarop onder meer ook een politiecommandant, een commandant en een generaal van het Afghaanse nationale leger en de gouverneur aanwezig waren. In hoofde van verzoeker is geen doorgedreven politieke kennis noch interesse vereist om weet te hebben van het feit dat deze shura georganiseerd werd. Gelet op het feestgebeuren, de voorbereidingen die hiervoor werden getroffen en de aanwezige hoogwaardigheidsbekleders, mag immers worden aangenomen dat in verzoekers dorp uitvoerig over deze gebeurtenis werd gepraat, zowel vooraf als nadien, zodat naar het oordeel van de Raad dan ook in alle redelijkheid kan worden verwacht dat een dergelijke gebeurtenis gekend is aan iedereen die op dat ogenblik in Sorkhad of in de onmiddellijke omgeving woonachtig was.

2.7.2.3. Dat hij een aanslag waarbij veel studenten omkwamen verkeerdelijk in Pul-i-Kandahari situeerde, tracht verzoeker andermaal te vergoelijken door erop te wijzen dat hij op het moment van de aanslag slechts 15 jaar oud was, waarmee hij er opnieuw niet in slaagt de Raad te overtuigen. Verzoeker verklaarde tot de negende klas school te hebben gelopen en dat zijn school in Zarghun Shar gelegen was (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4). Er mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker enige geografische kennis heeft van de dorpen in de onmiddellijke omgeving. Uit het administratief dossier blijkt dat de zelfmoordaanslag waarbij een vrachtwagen opgeblazen werd en veel studenten die op weg naar huis gingen gedood werden plaatsvond in de omgeving van Shehak Kalay, dat blijkens de AIMS-kaart gevoegd aan het administratief dossier slechts een aantal kilometers van Zarghun Shar gelegen is, waar verzoeker naar school ging. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, mag er dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat deze terreurdaad uitvoerig besproken werd in verzoekers school en dat hij hieromtrent aldus afdoende en correcte informatie kan verschaffen. Dit klemmt des te meer daar de slachtoffers leeftijdsgenoten waren. Verzoekers leeftijd op het ogenblik van de aanslag kan dan ook niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor zijn foutieve verklaringen in dit verband.

2.7.2.4. Tot slot is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de argumentatie dat de hem gestelde vragen geenszins aangepast zijn aan zijn profiel aangezien ze hoofdzakelijk over politiek en machthebbers handelen, hetgeen zich ver buiten de leefwereld van een minderjarige afspeelt, meent een verklaring te kunnen bieden voor het gegeven dat hij niet blijkt te weten dat er in zijn eigen dorp door de organisaties USAID/NSP zonnepanelen geplaatst werden. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan de plaatsing van deze zonnepanelen hem moeilijk ontgaan zijn, temeer daar hij verklaart dat zijn vader in deze periode tewerkgesteld was bij het NSP en de projecten superviseerde die door het NSP gesubsidieerd werden.

2.7.2.5. In zoverre verzoeker doorheen het verzoekschrift herhaaldelijk verwijst naar de richtlijnen van UNHCR, waaruit moet blijken dat ten aanzien van minderjarige asielzoekers een verminderde bewijslast geldt, benadrukt de Raad dat ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij middels duidelijke, geloofwaardige en doorleefde verklaringen aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Bovenstaande onwetendheden hebben betrekking op verzoekers onmiddellijke leefomgeving en zijn naar het oordeel van de Raad dermate flagrant dat zij niet toelaten enig geloof te hechten aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Sorkhab, district Mohammad Agha, provincie Logar. Waar verzoeker nog wijst op de correcte informatie over zijn regio van herkomst die hij wél verschaftte, wijst de Raad er op dat informatie over een bepaalde streek ook op een andere manier kan verkregen worden. In casu kan verwezen worden naar informatie waarover verzoeker beschikt en die niet zo evident is enerzijds en de vaststelling dat bepaalde elementen en gebeurtenissen voor hem onbekend zijn terwijl die hem redelijkerwijs niet kunnen ontgaan zijn, indien hij in werkelijkheid in Sorkhab verbleef.

Daar verzoeker, gelet op wat voorafgaat, geen afdoende verschoningsgrond aanhaalt voor hoger aangehaalde lacunes in zijn kennis, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en is ook de verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 niet dienstig daar verzoeker zijn beweerde risicoprofiel als zoon van een persoon die voor de Afghaanse hulporganisatie NPS zou werken niet aannemelijk maakt en hij evenmin aantoonde dat hij als jongeman van 'vechtbare leeftijd' afkomstig is uit een regio waar hij het risico loopt om 'gedwongen' gerekruteerd te worden.

2.7.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden afkomst en de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

Verzoekers taskara en die van zijn vader betreffen slechts zijn identiteit doch vormen geen doorslaggevend bewijs van zijn beweerde afkomst uit en verblijf in het dorp Sorkhab, district Mohammad Agha, provincie Logar, noch kunnen ze zijn asielrelaas ondersteunen.

Voorts kan de Raad niet anders dan vaststellen dat alle door verzoeker bijgebrachte documenten ter staving van zijn vaders beweerde tewerkstelling bij het NSP en de door verzoeker voorgehouden problemen die hijzelf met de taliban zou hebben gekend omwille van deze tewerkstelling pas werden overgemaakt nadat hij werd geconfronteerd met de weigeringsbeslissing zodat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat deze documenten als complaisancestukken voor onderhavige procedure werden opgemaakt. Met betrekking tot de dreigbrief dient daarnaast te worden opgemerkt dat een dergelijk niet-officieel stuk slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bovendien betreft deze dreigbrief een met de hand geschreven document dat door eender wie en eender waar kan geschreven zijn zodat de herkomst van een dergelijk stuk onmogelijk kan vastgesteld worden. Het arbeidscontract betreft slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Het attest van de werkgever van verzoekers vader vertoont een duidelijk gedongen karakter en werd vreemd genoeg niet ondertekend zodat hieraan evenmin objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben

immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Corruptie en valse documenten*" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

2.7.4. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit het dorp Sorkhab, district Mohammad Agha, provincie Logar, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van zijn vluchtmotieven. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS